

משמעותו התייחס, וב└גד שאלת ייחודה את „הוּמָרֶר“ בוחום חפרט ולשימוש העצמי בלבד.

שיעור ההיקף הבריאותי המידי שבפניו שונן החישש או המרהייננה טרם נקבע בזודאות. ייתכן ששימושו ממשיך, במשך שנים, עלול לגורם נזק מסויים. על-כיוון פנים, כוונאה לא רבת מוש שעלולים לגרום עישון בלמי-מרושע של סיגריות גרגולות, שתיהית מופרעת של משקאות חרפיטים אם

קפיצה למיקור באמצע החזרה. בראותו של הפטר היא אכן עניין גם לציבור — אבל רק עד גבולה מסוימת. יש לטפח תודעת בריאות-הגוף, אבל אין לה כריחה את הפטר להימנע מממשקאות העצמיים, לפחות סכנת רוב הצבורי, לפחות לא לימי, לפחות שוכן מוגרים בניישכל, אין לא בראותה, ושוב, וב└גד שאותו פוטר הינו מבוגר בדידות ואיננו מוקם בנסיבות לא אחרים.

הבעייה נראה אולי שולית במקצת, כי מדינית המקופת אויבים מכל ערך, שטפה בעיות פנים חזק למכתיר, ויתכן שגם מוקט לאצט לסתונות הרוח בנסיבות זה דזוק. אבל דמות שטובה מטיידת וגדת מופקדים על שמיות וווקלן, אין לא סוברים שתחומרו של הפטר ארך להויה גם מיבאר, אף אם היא עשויה בו מעשים. אם ייעשו ברשות הרבים או בסביבות אחרות — יש מקום למגע בנסיבות החקיקת. צער הנכרי-לעיל, הסגנות בפני מעצרים מישטריים, רק כדי למגע את יידיהם בין הארץ. גם לא לאחרם, הגוזים אחר השרור השחור הזה. בעיקר בשידצת רעל הלב, ורוצחים לשכוון כל מיני דברים. כי יש לעשות, ובכל המרץ, לשטם הנענו מדרך זו — ווש לעשיות גם, ובדרך צביר רית לגיטימית, לשינויים בסולם העדיפויות יות של פעולות-השוגרה המשטרית. גם בנשאלה זה.

עד להעמלתו במקומו הנכון, בתחום הפטלים.

הזהרת המהגדת

את חיים נשאב

תם? דמות שדי להזכיר את האיסור לקיום יהודיםין שלא בדרכ-הטבע, או את ה- אישור על מישלב זכר עם זכר.

היום, הרי לא עלה על הדעת פרטיה, מוציאת בצוירוף כחוק, ופוצעו בעל ואשתו ב- עונן קיום חסמים שלא-כדרוי-הטבע. כל עוד דברים נעשים בכינעה, בהסכמה הדנית ובין מוגרים בניישכל, אין לא מופקדים על שמיות וווקלן כל עוני באכיה פט אישור זה דוקא, למרות שאיש לא טרוד למחוקו מטפ-החוקים.

עד לתוכו זו שוה נזמר על תושבי הארץ-הברית ליליא משקאות חריפים לארצם. אין ציריך לומר, שהסתירות בודאיות, געווון החקיקת השיש, לא למסחר, שהיתה אסורה, ונראה מטעמים בריאות-תימם. והנה פום, ברבות מדיניות ארת"ב אין למשטרה כל עניין במניעת עישון יומ-עמל מיגע ומורט-עכיבם.

אכן, יתחמו רבים, אולי הרוב המבורי, מה לו כי לילן הבהיר? אם החקיק אסרה החוקם פמים מיטכנים — וחישש בכלל ארת"ב שבוחן מלבל הנתקט בחוקם חשיש לשימוש-עכמי דיזיה בירית-קנס. זה — אפילו לשימוש-עכמי, אין הפט רצח — משלם את הלאס; רצח — מופע בבדת-המשפט. ממש כמו אצלנו, לגבי עבריות-הנוגעה קלות.

בבוסטן, למשל, טרחת השערת המקומי,

עורך-הדין חיזם משגשב הו- מרכז-הדין שד היפוי-הדין שאות פ"ז פורח הוא מפוא דהון: מישבח צערה מבקשת לעובב את ה- ארץ. אביה-המשפחתי, צער בן-30 הצעיר אשר לפניהם שנות איהות לישראל, כעליה השש מאירוע-הברית, לא-הארון, קבר הצלחה רבה בעת שהאג שביבים וכמתה בשיבחו הביקורת.

אשוחר, בעבר הלא-דרוך זורת ידועה, מרים ויזוון — מזא-הדין, לרובל לדין, צער, וזה נפש יתיר' המריה נבנ' צער זא-הדין, צער זא-הדין רודם, ושם מחולט ב- א-ה רשות אממי-ישראל.

ברבורה עיריה עישן, אולי הירוח ל- חלקי, בהזאי מרגוזה אחרים: מעצבי חורין, געווון החקיקת השיש, לא למסחר, לא למכירה לילד בית-ספר. לשימוש עצי מי. בשעות הערב, בחיק המשפחה, לאחר יומ-עמל מיגע ומורט-עכיבם. אבן, יתחמו רבים, אולי הרוב המבורי, מה לו כי לילן הבהיר? אם החקיק אסרה החוקם פמים מיטכנים — וחישש בכלל ארת"ב שבוחן מלבל הנתקט בחוקם חשיש לשימוש-עכמי דיזיה בירית-קנס. זה — אפילו לשימוש-עכמי, אין הפט רצח — משלם את הלאס; רצח — מופע בבדת-המשפט. ממש כמו אצלנו, לגבי עמוד למשפט על מעשה. האם? האמנים? האין קלדק החוק הפלילי שלנו שעור באיסורים שעדיין לא בוטלו, אך שזה-מכבר אין לא-ציבור עניין באכיפה.

מיטשנוג'ה-הארץ, וב└גאן שאלת היזיקן אף „הוומר“ בתחום הפרט ולשימושם העצמי בלבד.

שיעור ההזק הבריאות המידי שבעיר שונן החישש או המריהונאנ טרם נקבע בז' וולדאות. ייתכן ששימושו ממושך, במשך שנים, עלול לגורם נזק מסויים. על-כיוון פנים, כוראה לא רבת מוח שלעלולים לגודם עישון בלתי-מורוון של סיגריות גרגולות, שתיהת מופצת של משקאות הרפאים וא

קפקה למיניהם, באמצע תחזרה. בראותו של הפרט היא אולי עניין גם לצורך — אבל רק עד גבון מסוימים. יש לטפח תודעת בריאות-הגוף, אבל אין לי הכרה את הפרט להימנע ממפעשי הульני, לפה סברת רוב הציבור, לפחות לא בראיות, ושוב, ובגלד שאוון פרט הינו מבוגר-בדיעת ואינו מזיך במעטינו לאחדרם.

הבעייה נראה אולי שולית במקצת, כי מדינה המקופת אויבים מכל ערך, שטפה בעיות פנים חזק למכביה, יותרנו עזאי מוקם לאצטט לתפוגנות רוחבו בנשא ותזקוק. אבל דמות שטובה את יידש ונדבון מושפעים, ואולי שוב אין המת מה מעשיים. סוברים שחזורם של הרפטים זרך להויה גם מיבער, אף אם היא עשויה בו מעשיים. אמרתו — יש מקום למונעט בchein-התקיק. ולבסוף — אין להבטיח, כמובן, לאוthon צעיר הנכרי-לעיל, הסגנות בפני מעצרים מישטרתיים, רק כדי למונע את יידיזו מן הארץ. גם לא לאחרים, הגוזרים אחר ה'שחור-השחור' הו. בעיקר בשיזמת רע על הלב, ורוצחים לשכוון כל מיני דברים. כי יש לעשות, ובכל המרצן, לשטח הנעוט מדרך זו — ווש לעשוות גם, ובדרך ציבורי רית לנטימות, לשינויים בסולם העדרי-וית של פועלות-השוגרה המישטרותית. גם בנסלא זה.

עד להעמלתו במקומו הנכון, בתחתית הטולם.

הזהרת המהגדת

את חיים נשאב

הם? דמות שדי להזכיר את האיסטור לקיים יהיזידין שלא בדרכ'-הטהבע, או את ה' איסטור על מישלב זכר עם כבר.

היום, הרי לא עלה על הדעת פרטית, מזידית בצוירופש כחוק, וגונזר בעל ואשותו ב- עוז קרים חסמים של אכדר'-הטהבע. כל הדידית ובין מובגרים בניינשל, אין לך מושפעים על שמירות הווקל לעוני באכרי. פט איסטור וזה דווקא, למראות שאיש לא טרוח למתחו מטפר-החוקיק.

עד לתוכו זו שוה נזמר על תושבי ארצית-הברית ליליא מסקאות הריפים ל- ארגזם. אין ציריך לומר, שהסתהם בודאי שהיתה אסורה, לנראה מטעמים בריאור תיימ. והנה ביום, ברבות מדיניות ארת"ב אין למשיטה כל עניין במניעת עישון ערבעמַל מיגע ומווט-עכביים.

אכן, יתמהרו רבים, אולי הרוב המכרי, מה לו כי לילן הבהיר? אם תזק אסורה החזקת סמים מיסכנים — וחישש בכלל זה — אפלו לשיכוש-עכמי, אין הפרט יכול לעשוות די לעצמי. כל עוד לא שורנה החיק, אחת דינן של המפר אוותו — לעמוד לרמשפט על מעשה.

האמנים? האין קלדקס החוק הפלילי שלנו שורר באיסורים שעדיין לא בוטלו, אך שזה-מכבר אין לאכיבר עניין באכיפ-

עניך-הדין חייט משבגנו הוא פרקיותא של האישפה-שאת פ"ז פרוד הוא מביא להן: מישפחחה צערה מבקשת לעוב את ה- ארץ. אביה-המשפחה, צער בין 30 הנען אך לפני שנות אחות לישראל, כעליה השם מארצומ-הברית. לאחרונה, קבר הצלחה רבה בעת שהאג שבים זכתה בשיבחו הביקורת.

אשוחר, בעבר הלא-רחוק זמרת ידועה, מירין זייזוון — מארצוקה, לרגל לידת, צוין, וזה נון שון לחרור אמוריון בנה-ה- זייל זייל, זייזוון מירין, ושם מחלוט ב- אך רשותו אמורי שיראי.

לכבוד עיריה עיין אליו יזרום ל- חלני, בוחאי מרזיה אחרים: מעצבי חור, נעוון התקות השיש, לא למסחר, לא למכירה לילד בית-ספר. לשימוש עצי מי. בשעות הערב, בחיק המשפחה, לאחר יומ-עמל מיגע ומווט-עכביים.

אכן, יתמהרו רבים, אולי הרוב המכרי, מה הוא כי לילן הבהיר? אם תזק אסורה החזקת סמים מיסכנים — וחישש בכלל זה — אפלו לשיכוש-עכמי, אין הפרט יכול לעשוות די לעצמי. כל עוד לא שורנה החיק, אחת דינן של המפר אוותו — לעמוד לרמשפט על מעשה.